

¹Amíg Apollós Korinthusban volt, Pál végigjárva a felső vidékeket, Efezusba érkezett. Ott néhány tanítványra talált, ²és így szólt hozzájuk: *Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek? Ők így feleltek: Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.* ³Ezután megkérdezte tőlük: *Akkor milyen keresztséget kaptatok? János keresztségét – válaszolták ezek.* ⁴Pál ekkor így szólt: *János, amikor keresztelt, megtérést követelt, de azt mondta a népnek, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.* ⁵Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére. ⁶És amikor Pál rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szentlélek, úgyhogy különböző nyelveken szóltak, és prófétáltak. ⁷Ezek a férfiak pedig összesen mintegy tizenketten voltak.

Kedves Testvéreim!

Meg vagyok keresztelve. Igen, emlékszem rá, amikor a pápai templom keresztelőkútja mellett álltunk. Emlékszem rá, hiszen 14 éves voltam, és arra is emlékszem, hogy nagyon vártam már. Vártam, hogy mi fog történni. Mert azt gondoltam, hogy ott, miután víz kerül a homlokomra valami történni fog. Nem sokat bibliai történetet ismertem akkor még, hiszen éppen elkezdtem hittanórára járni, de gyanítom, hogy nagy várakozásom mögött a pünkösdi történet húzódnak meg, amikor a tanítványokra kitöltetett a Szentlélek, és megváltozott az életük. Hirtelen bátrak lettek, mentek ki az utcára és hirdették az evangéliumot minden embernek, félelem nélkül, aminek hatására 3000 ember tért meg. Azt gondoltam, hogy a keresztség majd biztosan engem is átformál. Hogy miután a homlokomat éri a víz, már egészen más ember leszek.

De nem történt semmi. Egy szép hangulatú családi összejövetel, aminek a végén a templomkapuban elbúcsúztunk, és mentünk egyből a karate edzésre az öcsémmel. Azt semmiképp nem akartam kihagyni, hiszen a keresztség bizonyára olyan erővel, és legfőképp védelemmel ruházott fel – gondoltam én – hogy onnantól hozzám sem érhetnek. Érdekes módon azonban a bekapott ütések és rúgások ugyanúgy, vagy talán még jobban fájtak, mint előtte.

A keresztség nem változtatott át. Nem lettem szuperhős, nem kaptam különleges védelmet.

Meg vagyok keresztelve! Mit jelent ez? Valami szuper védelem, ami miatt még a koronavírust sem kaphatom el? Valami természetfeletti képesség birtokosává válok általa? Valami különleges dolog?

Amikor megkeresztelünk egy kisbabát nem fog kevésbé sírni, ha fáj a pocija, vagy jön a foga. Pedig milyen jó reklám lenne az egyháznak: Nem bírja már? Szeretné átaludni végre az éjszakát? Gyermeke folyamatosan felsír? A keresztség minden gondját megoldja. Keresse templomában vagy lelkészénél.

Meg vagyok keresztelve!

Mire jó ez nekem? Jézus azt mondta: *aki hisz és megkeresztelkedik üdvözüli.* Jézusnak ebből a mondatából két dolgot tudhatunk meg a keresztséggel kapcsolatban. Az egyik, hogy a keresztség az üdvösség feltétele. A másik pedig, hogy a keresztség csak hittel együtt éri el ezt a célt. Mint egy kétkomponensű ragasztó, amely csak akkor használható, ha a kettő rész együtt van. Akkor egy nagyon erős, nagyon szilárd, rendkívül hasznos anyagot kapunk. De külön-külön gyakorlatilag használhatatlanok. Hiába vagyok megkeresztelve ez önmagában csak egy szép szertartásos cselekmény, de nem sokat ér. Ugyanakkor fordítva is igaz, ha van hitem, az még önmagában kevés, a keresztségre is szükségem van.

Meg vagyok keresztelve!

Mai igénkben 12 emberrel találkozunk, akik meg voltak keresztelve, sőt mi több még hitük is volt, de valami mégis hiányzott. A történetből nem sokat tudunk meg erről a csoportról. Lukács azt jegyzi fel, hogy tanítványok voltak. Hogy ez pontosan mit jelent nem tudjuk, talán arra utal itt Lukács, hogy egy tanítványi közösség, akik együtt mozogtak. Efezus városában járunk, ahol Pál „összefut” ezzel a kis közösséggel.

Egy érdekes párbeszéd zajlik köztük:

- *Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?*
- *Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.*
- *Akkor milyen keresztséget kaptatok?*
- *János keresztségét*
- *János, amikor keresztelt, megtérést követelt, de azt mondta a népnek, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.*

Erre megkeresztelkedtek Jézus nevére. Mi ez? Újrakeresztelés? Hiszen arról azt tanítjuk, hogy nincs. Egyszer keresztelünk meg valakit, az mindegy, hogy milyen felekezet templombán, vagy szükség keresztség esetén kórházban vagy otthon. De a keresztség attól még érvényes. De itt mi történik?

Keresztelő János – aki Jézust is megkereszteli, a maga korában nagyon népszerű volt. Ennek megvannak az okai, amelyekbe most nincs időnk belemenni, de az biztos, hogy Jánosról több biblián kívüli feljegyzés van, mint Jézusról. János a Jordán folyóban keresztelt, miután hirdette a bűnbocsánatot. Nem volt ez más, mint

egy rituális tisztálkodás. Azaz jelképesen lemosták a bűnöket. Ez a keresztség azonban más mint amit később Jézus tanítványai is gyakoroltak, akik Jézus nevében kereszteltek- azaz Jézus küldése nyomán, aki azt mondta: *menjetek el, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atya, Fiú, Szentlélek nevében...*(Mt 28,19) János ráadásul beszélt Jézus keresztségéről: *utánam jön, aki erősebb nálam... ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel.* (Lk 3,16)

Amíg János keresztelése a bűnbocsánat keresztsége, addig a Jézus nevében történő keresztség ezen túlmutat. Nem a mindennapos bűnöktől tisztít meg, hanem hozzákapcsol a Szentháromság Istenhez.

Ilyen szempontból egészen különleges és egyedi, egyszeri és megismételhetetlen a keresztség. Pál apostol úgy fogalmaz: az újjászületés fürdője. Sokféle fürdő van: a naponta használt fürdő, ami a tisztálkodásunk, van fürdőzés a strandon, ami szórakozás, létezik gyógyfürdő, ami a testi egészség segítése. A keresztség az újjászületés fürdője. Amikor új ember leszek. ⁴*A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk.*

Meg vagyok keresztelve! Azaz új emberré lettem. Eltemettetem vele a halálba, és feltámadtam vele együtt. Új ember vagyok.

Vajon megtörtént-e ez az újjászületés? Pál apostol erre kíváncsi ezeknél az efezusi tanítványoknál. És azt kell látni, hogy nem. Nem történt meg. Tanítványi közösség, tehát járnak templomba, imádkoznak, hallgatják az Isten igéjét, de valami hiányzik. Hisznek Istenben, és talán még a törvényeket is igyekeznek a maguk ereje szerint betartani, de valami még mindig hiányzik.

Mi ez a valami? Ugyanaz, mint ami a ma európai keresztyénységéből is hiányzik, mint ami a mi keresztyénységünkben is hiányzik. Meg vagyunk keresztelve, de ha Pál apostol itt belépnek közénk, akkor megkérdeznék:

- *Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?*
- *Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.*
- *Akkor milyen keresztséget kaptatok?*

Meg vagyok keresztelve!

Lutherról az a mondás, hogy ezt a mondatot latinul belevésztette az íróasztalába, hogy mindig figyelmeztesse.

Azt hiszem, hogy nem véletlenül az íróasztalt választotta Luther. Mert a keresztség – az igazi keresztség, a Szentlélekkel való betöltekezés nem tétlenségre, hanem az Ő, az Isten ügyében való munkálkodásra indít. Meg vagyok keresztelve, ez nem rang, nem elismerés, nem valaminek a pecsétje, nem különleges védelem – hanem kötelezettség. Meg vagyok keresztelve – azaz az Isten ügyében kell jánom. De ehhez szükségem van arra, hogy az Isten Szentlelke betöltse az életemet.

Pál apostol, amikor megkereszteli ezeket a tanítványokat, akkor azonnal megkapják a Szentlélek ajándékát. Nyelveken szólnak, prófétálnak – azaz bátran hirdetik az evangéliumot. Mint pünkösd napján a tanítványok. És itt éppen erről van szó, erre emlékeztet Lukács, amikor lejegyezi ezt a történetet. Nem a nyelveken szólás, prófétálás adománya a fontos, hanem azt, hogy ezek az emberek, ez a közösség új életben jár, és hirdetik az ígét. Továbbadják az örömhírt.

Meg vagyok keresztelve, ez arra kötelez, hogy megvalljam hitemet, szóval és cselekedettel. Egyik konfirmációs káténk valahogy így fogalmaz.

Meg vagyok keresztelve! De vajon tényleg meg vagyok keresztelve? Történt változás az életemben attól, hogy meg vagyok keresztelve? Hirdetem az örömhírt másoknak?

Amikor megkereszteltek nem történt semmi különös. Láthatóan nem nyílt meg az ég, és szállt le a Szentlélek, nem éreztem nagy változást, azon kívül hogy vizes lett a homlokom. Nem kaptam szupererőt. Mégis a keresztségem átalakított. Később, amikor a konfirmációkor ugyanannak a templomnak az oltáránál térdeltem, ráláttam a keresztelőkútra. És akkor vált egyértelművé, hogy a változás megtörtént. Isten átalakított, formált, szupererőt kaptam, de nem arra, hogy ne üssenek meg edzésen, hanem arra, hogy hirdessem az evangéliumot, hogy álljak elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő. A keresztségem ott nyert értelmet. Az újjászületés fürdőjévé vált.

Meg vagyok keresztelve! Ennél többet nem kaphatunk, mert ez azt jelenti, hogy Isten gyermekeiként, az Ő családjában, az Ő nagy tetteit hirdethetjük.